

staar paa. Alt, hvad der foregaar, Streiker, Arbejdsnedlæggelse, Organisation, Andelsforetagender er Frihed og Lighed og Sammenhold, saa længe det bliver gjort af hans Samfundsklasse, men saa snart man kommer ned under denne, ned til Arbejderne, til Underklassen, bliver det Tvang, Tyranni. Ministeren fortsætter i den nævnte Tale: „Medens disse Mennesker kæmpe derfor, sige de altid, at de kæmpe for Friheden; men ved Frihed tænke de paa Frihed for deres eget Samfundslag, for den Tænkemaade, de Anskuelse og Følelser, hvori de selv høre hjemme. Naar dette Maal er naaet, begynder straks Mod-sætningen til det næste Lag, der tænker og føler anderledes. — — — Det Ord „Frihed“ er Fanemærket, hvorunder hver ny Hærafdeling rykker frem, men naar den er naaet frem og har slaaet Lejr, saa ruller den Fanen sammen, og det bliver den næste, som bærer den frem.“ Det var i 1893, det var under Sammensmeltningsperioden, og han siger: „Vi se allerede en stor Del af Bondestanden nu efter dens Tur i Færd med at smelte sammen med de hidtidige Modstandere, rede til at kaste Broen af bag sig. En ny Hær er under Op-march, Arbejdernes, og Omrid-sene af den næste store Kamp kan træk-kes, allerede inden den nuværende er endt“. Den ærede Landbrugsminister vil, ved at høre efter denne Tale og ved nær-mere Omgang med en saa gennemdannet Mand med saa stor historisk Sans som den ærede Finansminister, lære at udtale sig paa en lidt anden Maade og i en lidt anden Tone om Fagorganisationerne, den næste Samfundsklasses Redskab til at komme frem, end han gjorde i sin Tale forleden.

Jeg havde endnu nogle Bemærkninger at gøre. Blandt andet vilde jeg have gjort en kort Bemærkning, som jeg ikke fik fremsat forleden Dag, til det ærede Med-lem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), men det kan jo være, at en af de af mine Partifæller, der ere indtegnede som Talere, vil svare derpaa, ellers kan jeg maaske senere faa Ordet for en ganske kort Bemærkning, jeg har alle-rede trættet Tinget længe. Jeg har gen-nemgaaet det væsentligste af, hvad Mini-strene have fremsat. Der er maaske nogle af de almidelige Medlemmer, som jeg ikke har faaet givet Svar, men ved at tage Ministrene, har jeg taget Hovedet, og jeg haaber, at de andre derefter ville være tilfredse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning til den ærede Taler, der nu satte sig. Det er ikke min Hensigt nu at indlade mig paa en almindelig Diskussion med ham, thi det synes mig ikke paatrængende nødvendigt, men da han bad mig om en Forøring, skal jeg sige, at jeg ser mig ikke i Stand til at give ham den omtalte Valgpjece til sidste Valg. Jeg har ikke udgivet nogen saadan. Jeg har ved tidligere Lejligheder udgivet 3, og de ere at faa i Boghandelen, for saa vidt de ikke ere udsolgte, men forud for det sidste Valg har jeg ikke udgivet nogen Valgpjece.

Martin Madsen: Jeg vil allerførst takke den ærede Finansminister for de Udtalelser, han fremkom med angaaende Invaliderne. Jeg tror af disse Udtalelser at kunne slutte, at der er Haab om at faa Understøttelserne forøgede. Jeg tør da haabe, at den ærede Finansminister selv vil ordne den Sag, inden vi naa til 2den Behandling, saa at de vedkommende kunne faa Forøgelsen ved Finansaarets Slutning, eller rettere sagt ved det ny Finansaars Begyndelse.

Dernæst skal jeg med nogle faa Bemærkninger svare paa nogle Udtalelser, der ere fremkomne, først og fremmest fra den ærede Konseilspræsident. Jeg fremkom med nogle Ytringer om, at det var ikke alene Retfærdigheden, der bestemte Afgørelserne her i Tinget, saaledes findes mine Udtalelser gengivne i Rigsdagstidende. Den ærede Konseilspræsident tillige med det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) have begge faaet den Opfattelse, at jeg ganske underkender Retfærdighedens Betydning. Det er en Misforstaaelse, det kunde aldrig falde mig ind, men jeg skal gøre opmærksom paa, at hvad den ene kalder Retfærdighed, anerkender den anden ikke derfor. Lad os tage en Sag, som ligger tæt for Haanden: Skattelovene. Det er jo ganske sikkert, at det store Flertal betragter dem som i høj Grad retfærdige, medens en god Del Medborgere, særlig dem, der skal betale Omkostningerne, ikke finde dem retfærdige. Jeg skal tage et Eksempel til: Tiendeloven. Her er Forholdet vel det, at de, som have Interesse i Lovens Gennemførelse, fandt den retfærdig, men alle de, som ikke havde Interesse i dens Gennemførelse, fandt den ikke retfærdig. Man kan for Retfærdig-hedens Vedkommende komme med samme